

POSTANOWIENIE

25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2024 r. w Warszawie
zażalenia D.D.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 20 października 2023 r., I WSC 383/23,

w sprawie z powództwa D.D.

przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Okręgowego w Świdnicy

o zapłatę,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 lipca 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację powoda D.D. od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z 25 sierpnia 2022 r. w sprawie o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Świdnicy (punkt 1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w Świdnicy (kwotę 240 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 4 sierpnia 2023 r. (punkt 2). Wyrok Sądu Okręgowego, od którego apelację składał powód, zapadł po rozpoznaniu żądania powoda, który domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 1 380 zł, a żądanie swoje powód uzasadniał niezgodnością z prawem postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy w Świdnicy 22 października 2021 r. co do punktu drugiego, zgodnie z którym sąd ten zniósł wzajemnie koszty między stronami, na podstawie art. 100 k.p.c.

Postanowieniem z 20 października 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z 27 lipca 2023 r. Sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu, że powód złożył skargę kasacyjną za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, który jako wartość przedmiotu zaskarżenia podał kwotę 450 zł. Pełnomocnik powoda wskazał, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, albowiem dotyczy sprawy o odszkodowanie z tytułu wyrządzenia szkody przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 398² § 1 zd. 3 k.p.c.).

Określając zakres zaskarżenia pełnomocnik powoda podał, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego „w części tj. w zakresie pkt 2 wyroku co do kwoty 450 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 10 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie pkt 2 wyroku - w części orzekającej o kosztach”. Formułując wniosek skargi kasacyjnej pełnomocnik powoda wniósł o: 1) uwzględnienie skargi kasacyjnej, uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 450 zł (wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty; 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję, a w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego oraz kwoty 17,00 zł tytułem uiszczonej opłaty od pełnomocnictwa; 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; 4) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, a w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny wskazał, że skarga kasacyjna jest czynnością procesową o wysokim stopniu sformalizowania, co wynika m.in. z art. 398⁴ § 1 k.p.c. określającego tzw. warunki konstrukcyjne skargi kasacyjnej, których brak - zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. - powoduje konieczność odrzucenia skargi bez możliwości uzupełnienia dostrzeżonych braków w drodze postępowania sanacyjnego przewidzianego dla innych braków formalnych skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 1 k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego skarga kasacyjna powoda nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Pełnomocnik powoda określając

zakres zaskarżenia wskazał wyraźnie, że skarży wyrok Sądu Apelacyjnego w części w zakresie punktu 2 wyroku, we wniosku skargi kasacyjnej wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 450 zł z odsetkami za opóźnienie od 10 grudnia 2021 r. Sąd ten zauważył, że tak określony zakres zaskarżenia jest niespójny z wnioskiem skargi kasacyjnej. Zakresem tym nie został bowiem objęty punkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego, którym została oddalona apelacja. Skutkowało to odrzuceniem skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Powód wniósł zażalenie, w którym zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w całości i wniósł o jego uchylenie. Zarzucił naruszenie art. 398⁴ § 1 w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna wobec braku spójności zakresu zaskarżenia z wnioskiem skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. wskazanie czy orzeczenie, od którego jest wniesiona skarga, zostało zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący - wbrew jednoznacznej treści art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. - nie określił w sposób precyzyjny zakresu zaskarżenia. Tymczasem określenie zakresu zaskarżenia w skardze kasacyjnej musi być precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, bowiem wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jego wnioski nie mogą być ustalane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki i niedokładności skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach

procedury naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych (zob. m.in. postanowienie SN z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji.

(A.G.)

[ał]